

Pedra contra tisora

Núm. 3 - març 2010

ALS PAÏSOS CATALANS, CINEMA EN CATALÀ

Comunicat de la Gaianada front al locaut dels cinemes contra la llengua catalana

El passat dissabte 1 de Febrer, 74 sales del Principat de Catalunya, feren un locaut que ha promogut la patronal usurpant el substantiu "vaga". Amb la paraula "vaga" volen donar un fals aire de reivindicació que respon únicament a l'interès de la patronal en encobrir tant la seva desconsideració per la llengua, com la precarietat a la que podrien sotmetre als propis treballadors sota aquest pretext, prenent utilitzar-los de tropa de xoc. La llei, preveu que la meitat del cinema que es projecta a les sales hagi d'estar subtitulat o doblat al català, fet que podrà escollir la mateixa patronal i cada cinema. Per sorpresa, alguns sindicats com CCOO s'han afegit al que serà el primer locaut de la història en la qual un sindicat de treballadors dóna suport. Cal recordar, que un locaut és un tancament dirigit pels patrons amb l'objectiu de pressionar als treballadors, i que s'han utilitzat històricament per a pressionar aquests últims.

El col·lectiu independentista del Baix Gaià, "La Gaianada", volem fer una sèrie de consideracions al respecte:

1r) Que s'ha fet un **ús indegut del terme vaga**, el qual refereix a una aturada que promouen i organitzen els treballadors. L'ús és indegut perquè l'aturada l'ha promogut en realitat la patronal per interessos de plantilla, fet que crea un perillós precedent en el qual els patrons pressionen als treballadors en base als propis interessos.

2n) Que la cantarella de que el català resta, la hem d'aguantar cada cop que es fa algun petit avenç en matèria lingüística sense que després es produeixi el desastre que profetes de l'apocalipsi de torn pronostiquen mitjançant un llenguatge catastrofista i estadístiques que vulnereu ja no practiques acadèmiques, sinó el sentit comú. **Els promotors del**

locaut no han tingut ni un sol precedent que justifiqui la catàstrofe que auguren, fet que ens fa pensar que podrien jugar en un futur la carta de la catalanofòbia.

3r) Actualment, **només un 3% de les pel·lícules projectades al Principat de Catalunya estan doblades o subtitulades al català**, segons dades estadístiques de la Plataforma per la Llengua. Comparant-ho amb llengües que tenen un nombre semblant de parlants, com el grec o el txec, es tracta d'un percentatge insultant.

4t) Considerem lamentable que CCOO i altres sindicats que s'haurien **d'estar preocupant de tirar endavant una vaga general perquè s'aturi la retallada de drets que la crisi està provocant, es posicionin colze a colze amb aquells qui l'han provocada** i la volen fer pagar als treballadors. **Volem felicitar tanmateix a la Coordinadora Obrera Sindical** per haver estat coherent amb la defensa dels interessos del poble català, **traient un comunicat en repulsa al locaut de la Patronal.**

5è) Finalment, **destaquem que les sales de Les Gavarres de Tarragona, Ocine del Vendrell i MCB Cinemas de Calafell participaran d'aquest locaut.** Animem a tots aquells qui s'hagin sentit insultats a boicotejar aquelles sales que han participat d'aquest locaut i a fer córrer la veu.

A la següent adreça:

www.fotolog.com/gaianada/34794208 trobareu l'enllaç del comunicat de la Coordinadora Obrera Sindical i el llistat de cinemes que han secundat el locaut.

Ni sindicats botiflers, ni patronals manipuladores:
Contra el locaut, boicot!
Als Països Catalans, volem cinema en català!

Sistemes penitenciaris, irresponsabilitat, prejudicis i presos i preses polítiques

Quan parlem de temes tan delicats com són aquests, podem concloure que el món pateix dos traumes ben destacats, per una banda manté la ressaca de l'11 de Setembre, i per altra banda, la seguretat ciutadana escala els llocs més elevats de l'agenda política.

L'expressió «Muerto el perro se acabó la ràbia», resumeix l'actitud de moltes persones que enfoquen el problema del delictes d'una forma simplista i irresponsable; simplista perquè obliden les circumstàncies que envolten tan al delictes com a les institucions destinades al seu tractament, i irresponsable perquè transfereixen tota la seva responsabilitat a institucions com la policia, judicatura i presons, de les que es vol saber el menys possible.

En aquest article, pretenc donar la visió de dos casos quelcom diferents de persones que han passat 20 anys a la presó; diferents perquè les històries personals de cada persona abans d'entrar a la presó eren diferents: un, probablement era militant i animat d'un i per un col·lectiu polític, i l'altre, seria que va realitzar un viatge en la marginalitat fins a l'assimilació de la consciència de la seva situació.

Els dos però, van sentir el mateix sentiment d'horror, soledat i sobretot inutilitat en la seva estança a les presons.

Per altra banda, és cert que a l'estat Espanyol la pena de mort esta abolida en el nostre règim constitucional; però això no vol dir que el tema no tingui actualitat directa al mateix estat espanyol; per una banda, hi ha persones que clamen i cada vegada mes fort, perquè es torni aplicar la pena de mort com a element dissasiu en la lluita contra el terrorisme, i només falta que aquestes veus tingui un eco social i es traslladi aquest debat en l'agenda política de l'estat; i per altra banda, les condicions d'algunes presons van aparellades a una disminució de la vida molt gran: malalties com el SIDA; no tenir el SIDA en una presó representa un privilegi, ja que no disposes de mecanismes que eradiquin aquesta enfermetat dins de les presons. Si comparem el temps mig que passa un condemnat a mort nord americà, des de que és detingut fins a què és executat, amb un reclus de les presons espanyoles infectat pel virus, resulta que aquest últim té una existència mes curta.

També la pena de mort té importància per alguna persona a l'hora d'enfrontar-se amb l'activitat d'ETA; si ve els morts son percebuts com assassinats per la majoria de la població, la pròpia ETA els considera com a executats, és a dir, aplicació de la pena de mort, això si, sense possibilitat de defensa ni apel·lació.

Entrant en el tema de presos polítics, els militants d'ETA (o de qualsevol organització armada revolucionaria) entren a presó mentalitzats per una lluita que estan portant a terme, una lluita que pot acabar a la presó.

De la detenció a la disposició judicial: una foscor que cal que surti a la llum...

Les històries explicades pels presos polítics, i per les persones que malgrat no haver estat empresonades, han patit aquest procés, evidencia el procés protocol·lari dels estats espanyol i francès en el tractament d'una persona militant.

Una persona des de que és detinguda, fins a que passa a disposició judicial, pot arribar a estar 10 dies incomunicat a una comissaria. 10 dies a comissaria, suposa una impunitat i una tortura sistemàtica; ja que molts cops s'oblida, que quan es parla de legalitat i de la situació dels presos, s'ha de dir que molts presos que es troben a la presó, ho estan precisament basats en les tortures exercides a comissaries, en auto inculpacions obligades, assumides evidentment pel poder judicial.

La presó

En el cas dels presos polítics, el que s'ha de destacar sobretot, es que la presó, en general, no té un objectiu sobre una persona, si que es pot dir que la presó intenta castigar-te com a persona, etc., però l'objectiu de la política penitenciària amb els presos polítics és un objectiu polític. El que pretén la presó és destrossar a la persona però amb l'objectiu d'arribar a destrossar el col·lectiu polític.

La presó és un sistema repressiu i això vol dir que en presó, en primer lloc, es basa en una línia de sotmetiment per mitjà de la política del premi i del càstig. Per altra banda, en el sistema penitenciar espanyol existeixen des de les que podríem anomenar «presons obertes» fins a lo que és el regim FIES.

La realitat és que la supervivència a la presó és, precisament, el mantenir una postura i mantenir la dignitat davant els carcellers i davant tot aquest

sistema que intenta deshumanitzar-te, que intenta destrossar-te dins dels objectius que ells s'han marcat amb tu.

Presos polítics?

Quan parlem de la situació dels presos polítics, el que tenim per comprendre quina és la situació dels presos, és que són això, presos polítics. El que vull dir és que la situació dels i les preses polítiques, està marcada pel que és la situació política de la lluita que ha portat aquests presos a la presó. Si volem entendre la situació de la dispersió, perquè no surten els presos d'ETA malalts, perquè no s'apliquen llibertats condicionals, perquè es desenvolupa aquesta política sistemàtica i arbitrària de negacions de les redempcions, perquè s'aplica una política de pallisses o de càstigs, el que tenim que fer és situar tot això en el seu context polític.

La situació d'un pres polític a la presó, es veu determinada pel context polític de l'exterior dels murs; és a dir, si l'estat està immers en una negociació política amb l'organització armada ETA, la situació dels presos serà una, però si per la contra al carrer no hi ha cap negociació política, i ETA du a terme la seva activitat, la situació dels presos serà una altra. També s'ha de dir, que la repressió que pateix un pres, està definida precisament per estar en aquest col·lectiu.

La dispersió, una altra eina de tortura amb objectius polítics

El govern espanyol va aplicar la política de dispersió. La política de dispersió, en un principi, el que pretenia era que la gent es penedís i abandonés els postulats polítics pels que estaven a la presó. El plantejament era molt senzill: portar la repressió fins a un extrem màxim i obligar als presos a claudicar. La política de dispersió es basa en l'estudi sistemàtic de cada un dels presos d'ETA. Podríem dir que la dispersió comença a Herrera de la Mancha i s'aplica de forma que el que tenia un problema de tipus familiar, se'l portava a una presó en la que s'incidia sobre aquest aspecte.

Molta gent va a Ceuta o Melilla (per posar un exemple) a visitar presos, i no tenen visita perquè aquest mateix dia els han canviat de mòdul, o coses d'aquest estil. No hi ha paquets, la gent està aïllada, cada un està en un mòdul diferent dintre de la mateixa presó, malgrat estar a la mateixa classificació, etc. Es du a terme una política d'agressió física,

sobretot a presos d'ETA que consideraven que eren els més susceptibles de què per aquest mitjà poguessin claudicar.

El govern del PSOE, és qui va desenvolupar a les presons una política encaminada a guanyar la guerra dins de les presons. El PSOE, en el seu moment, va desenvolupar al carrer una política amb el GAL, tot i que no van ser sols accions del GAL, sinó les accions de la Guàrdia Civil, de tortures, d'execucions de militants, de trobades suposades en emboscades, etc. I a la presó, el govern el que pretenia era guanyar a la resistència basca, a les presons, derrotant a un col·lectiu i deixant el moviment sense el referent polític que suposaven els presos polítics.

Es parla del GAL, però aquesta política de dispersió ha matat a més gent a les presons o a familiars que no pas el GAL.

Celebració de la posada en llibertat d'en Diego Sánchez. 16 de gener del 2010

S'ha de dir que la política dels diferents governs espanyols, pel que fa a intentar aniquilar al col·lectiu de presos i a ETA ha fracassat sempre. El col·lectiu de presos polítics, aconsegueix guanyar totes les batalles, això sí, amb un cost humà increïble. Avui en dia, hi ha presos amb condicions psicològiques i de tractament psiquiàtric, que tenen seqüeles físiques, que han passat situacions com que quan se't mor algun familiar o amic, ni els deixen trucar per telèfon, ni assistir als funerals.

Tot aquest tipus de crueltat política d'instrumentalització, d'intentar acabar amb un col·lectiu mitjançant la tortura, arriba a un moment, en que es donen conta que aquesta política no aconsegueix doblegar als presos, als presos d'ETA, i als presos internacionals d'ETA (com els catalans), que segueixen lluitant a les presons contra tot tipus d'humiliacions, i que sobretot, segueixen lluitant per a mantenir el que és el col·lectiu i per a mantenir la lluita política per la que es troben a la presó.

Toni (militant de la Gaianada)

Els casals populars

En els municipis es fa evident la manca de recursos i el desinterés dels partits tradicionals, que ha provocat un empitjorament de les condicions en les que treballen tant associacions de la cultura popular, com d'altres, des del voluntariat a les causes solidàries, passant per l'art. Els Casals populars, autoorganitzats arreu del territori són un exemple de com un espai social pot servir per a canalitzar les inquietuts de diverses capes de població ja sigui joves, gent de mitjana edat o gent gran de manera autogestionada

Breu recorregut històric

És a principis del s.XIX quan comencen a haver-hi cercles de cultura popular i debat entre 4 parets, però no cal anar tant lluny per esbrinar què es feia en els ateneus de llavors, és ja al començament del s.XX quan ja agafen més força i si que es interessant saber que molts dels noms dels casals i ateneus porten el nom de persones o fets d'aquells moments, sobretot de persones exemplars dels anys 30, és per això que ens adonem que aquests espais i les persones que el formen volen retre homenatge a la nostra història.

A finals dels 80 i coincidint amb la trencadissa d'una gran organització, moltes persones es queden sense un local de reunió i de debat; i aquí ve la pregunta: a falta d'aquest local potser que floreixin tot un seguit de casals? No despolititzats, però sí desvinculats de qualsevol organització mare, per no haver de patir, dins del casal, reflexes de problemes «forans».

Definició i objectius

Un Casal és un espai autònom d'abast i vocació local (barri, poble, ciutat o comarca), que aplega una amalgama d'entitats i persones de l'esquerra independentista i altres moviments socials, amb una tasca comú. La tasca que desenvolupen va en la direcció de dinamitzar la Societat Civil, i d'esdevenir-ne agents transformadors, amb l'objectiu de treballar per l'alliberament nacional, social i personal dels Països Catalans. Els casals esdevindran veritables centres generadors de tot tipus d'activitats, motivant i mobilitzant tot l'espectre de la Societat Civil per a que formi part activa en la transformació del seu entorn.

El Casal, ha de ser un lloc de trobada, on tothom s'hi senti identificat i una eina per a les entitats locals que el conformen. La militància de cada casal no ha d'estar supeditada a la militància de cap organització política o social. Tenint en compte l'heterogeneïtat de col·lectius i persones a la qual haurien de tendir tots els Casals, en cada Casal hi hauran de tenir cabuda opinions i maneres de treballar diverses. Aquesta riquesa s'ha de saber aprofitar perquè esdevingui un valor enlloc d'un problema.

Anàlisi de la situació actual

Actualment i cada dia més, els casals no només comencen a constituir la base política de l'independentisme, sinó que també n'estan sent el revulsiu i el principal motor generador del moviment, podem establir diverses tipologies de casals o ateneus, malgrat tot, els podem aglutinar tots en dos blocs quantitativament equilibrats:

- D'una banda trobem l'articulació, dintre del projecte d'ACPV al País Valencià, també a la Franja hi ha Catalunya Nord, dels Casals Jaume I. Aquests actuen com a veritables centres socials generadors d'activitat i de diverses formes de cultura popular, com a manifestació de poble i com a eina de transformació.

- I per altra banda, tenim un segon grup, molt més heterogeni en el seu interior, que sorgeix al Principat. Es tracta de casals d'origen molt divers, vinculats a diferents organitzacions de l'independentisme, a assemblees locals autònomes o de gent a títol individual que comença a obrir un conjunt de casals caracteritzats per l'ús en la seva denominació dels adjectius «popular» i/o «independentista», així com una ideologia, línia de treball i funcionament comuns.

Així, doncs, sembla clara la importància que cada dia més els casals estan prenent en la nostra lluita, com als principals centres de vertebració de la base i part més important del nostre projecte d'alliberament nacional i social.

Perquè casal popular?

El nostre és un país que, malgrat tot, encara viu. En aquest país i a una llarga tradició tant de casals com d'ateneus populars que son un dels exemples més evidents d'aquesta vitalitat. Algú s'imaginava a principis dels noranta que s'alçarien tants casals, ateneus i centres socials repartits arreu del territori? Ningú de nosaltres ens haguérem cregut que, avui dia, això fora una realitat tan evident com engrescadora.

Efectivament, els casals representen això: organització i construcció. Són punts de trobada on els joves i no tan joves podem conèixer-nos, parlar i

compartir, però també espais on et pots sentir viu, real, alliberat de l'aparador de plàstic en què s'estan convertint els nostres pobles i ciutats. Perquè els casals són, sobretot, focus i motor de les lluites del nostre entorn més immediat.

I perquè un nou casal a Torredembarra?

A Torredembarra des del tancament de l'Auca s'ha quedat orfe d'un espai de trobada i lloc de referència dels moviments socials on poder organitzar activitats i els diferents col·lectius poguessin realitzar la seva tasca de forma estable.

Des de llavors alguns col·lectius de manera temporal realitzaven les seves activitats al Casal d'Entitats de la vila, més tard, al Casal Popular Numen Mestre tot i que no i hagué continuïtat.

Es evident que Torredembarra té una manca d'espais per a què els joves puguin desenvolupar amb plena

llibertat les seves inquietuds culturals, associatives, solidàries, de lluita social, etc., una mancança que prové del desinterès per part de l'administració, en aquest cas l'Ajuntament de Torredembarra, de crear els equipaments necessaris pels nostres joves.

Cal recordar que en els darrers anys s'han obert diferents casals populars a les comarques del Camp, com per exemple, la Bretxa a Alcover, la Calderera a Riudoms o bé el Sageta de Foc a Tarragona, sense oblidar els ja històrics la Turba de Valls o el Despertaferro de Reus, una dinàmica que també s'ha seguit arreu dels Països Catalans.

Per això, cal omplir el buit que va deixar l'Auca i crear un espai que ens aglutini de nou a tots i totes.

Cal fer avançar un projecte comú d'autogestió i així donar un servei necessari per al jovent i a la cultura de Torredembarra, i que aconsegueixi posar en contacte els nostres veïns més propers del Baix Gaià.

Alex (militant de la Gaianada) i Coordinadora d'ateneus i casals

Salvem el Roser, Gerard absolució!

De dos a sis anys de preó per protestar contra la construcció d'un Hotel en un lloc que pertany al patrimoni històric de Lleida

El Roser i perquè cal defensar-lo

El Roser és un antic convent situat al carrer Cavallers, al centre històric de la ciutat de Lleida. La seva construcció va iniciar-se a mitjans del s.XVII i va finalitzar un segle després. L'edifici està catalogat com a element d'interès històric, artístic i arqueològic.

Aquest edifici ha estat un important centre docent i cultural, ha acollit l'Institut segon d'Ensenyament, l'Escola Normal de Lleida, el museu arqueològic i el centre de Belles Arts. El Roser també és considerat un edifici simbòlic, és un símbol de la resistència dels lleidatans i lleidetaness i del poble català. L'any 1707 les tropes borbòniques de Felip V van ocupar la ciutat de Lleida després de dos anys de resistència, la gent es va refugiar dins d'aquest convent i les tropes borbòniques van cremar el convent per assassinar a tota la gent que s'havia refugiat a dins.

L'ajuntament de Lleida va fer efectiva la conversió de l'edifici del Roser en un parador nacional, renunciant així a un equipament cultural i educatiu, sent lliurat a l'administració de l'Estat per a què aquest òrgan el pugui explotar com a hotel de luxe.

L'hotel que s'hi vol posar és un projecte especulatiu del qual només en treuran profit uns pocs, i no la majoria del poble lleidetà. Són per tothom

conegudes les carències del casc antic de Lleida, tant pel que fa l'estat del descuit dels carrers com la necessitat de disposar d'espais de les entitats veïnals. S'esborrarà i despullarà a un espai que és un símbol històric i que té a veure amb la memòria històrica del seu significat. L'hotel es basa en un model turístic obsolet i insostenible. És un projecte intencionadament antidemocràtic. Quant tants veïns, com entitats vinculades a la iniciativa ciutadana «Salvem el Roser» han demanat diàleg i reivindicat un referèndum al respecte, se'ls ha negat completament qualsevol possibilitat de negociació.

La diada de l'11 de setembre del 2008, un membre de l'Assemblea de Joves de Lleida, en Gerard va patir les conseqüències repressives durant la protesta organitzada per diverses entitats i col·lectius de la ciutat, on participava l'Assemblea de Joves de Lleida per mostrar la disconformitat del nou destí del Roser, en Gerard sostenia pacíficament un paper on es llegia «Salvem el Roser, no al Parador», els mossos el van detenir acusant-lo de voler agredir als polítics que estaven a l'interior del Roser.

Explicació del cas d'en Gerard

Com cada any, l'11 de setembre del 2008, nombrosos lleidatans i entitats feien les seves ofrenes florals al Roser. Tot va fer-se amb normalitat fins que la comitiva del PSC va entrar dins l'edifici històric i, en aquest moment un mosso d'esquadra va encarar-se al Gerard amb cops, puntades, amenaces i intents d'ofec adduint que el jove volia agredir la comitiva (malgrat que el regidor que la presidia ha negat aquest suposat intent d'agressió). Posteriorment, la policia autonòmica va carregar contra la resta de persones. El jove en tot moment va seguir mantenint a les mans un cartell on s'hi podia llegir «Salvem el Roser, No al Parador. El mosso d'esquadra va esclafar el jove contra el terra i el va detenir. Ara els Mossos intenten justificar aquesta detenció acusant-lo de

doblet atemptat a l'autoritat, i de lesions al mosso que el va agredir, acusació que pot comportar de 2 a 6 anys de presó. L'Assemblea de Joves de Lleida, entitat de la qual forma part el jove, ha denunciat el mosso agressor per detenció il·legal, coaccions i lesions. Podeu trobar el video dels fets al YouTube en el següent enllaç:

<http://www.youtube.com/watch?v=XpdkndLTAtg>

Vuit mesos més tard, sis joves més van ser acusats pels mossos d'un delictes d'injúries (que pot comportar fins a 14 mesos de presó) per denunciar els fets. Aquesta denúncia, a més, ha anat acompanyada d'una àmplia investigació a l'Assemblea de Joves, d'on s'han buscat dades internes de l'entitat, els telèfons personals dels joves o el recull de desenes de fotografies de cartells de denúncia penjats arreu de la ciutat.

Si voleu saber més informació del Roser podeu visitar la pàgina web de l'Iniciativa Ciutadana Salvem el Roser en la següent pàgina web:

www.salvemelroser.cat

Per trobar tota la informació actualitzada de la situació d'en Roger visiteu la pàgina web següent: www.gerardabsolucio.cat

Font: Iniciativa Ciutadana Salvem el Roser

Crònica de la xerrada dels Muntanyans II

Passat i present d'un projecte especulatiu

El passat divendres 19 de febrer, una quinzena de persones van assistir a l'acte organitzat per la Gaianada juntament amb la Plataforma Salvem els Muntanyans. L'acte en forma de conferència i taula rodona, es va dividir en dos parts: la primera, a càrrec de Ramon Farré, on va tractar d'explicar la història des de que es dona la senyal d'alerta, esmentant l'inici del conflicte que avui en dia hi ha en aquells terrenys; en la segona part, a càrrec de Carles Perdiguero, s'explicà l'actual conjuntura judicial del procés engegat per la mateixa Plataforma, i destacant, la nul·la voluntat de totes les diferents formacions polítiques, per intentar aturar els projecte urbanístic Muntanyans II.

Aquest projecte preveu la construcció d'uns 550 habitatges que deixarien aïllats als Muntanyans,

la quarta zona humida més important del principat de Catalunya, trencant així el connector biològic que posa en relació l'ecosistema protegit amb l'interior de la comarca.

Estan el procés judicial engegat, segueix sent responsabilitat política aturar aquest projecte. La ciutadania es va mostrar a través de manifestacions històriques a la vila contra aquest projecte durant el 2006, però ha mancat voluntat política fins i tot d'aquells que s'autoanomenen d'esquerres i ecologistes. Un dels principals factors del debat, és que en el terreny on es vol edificar, és inundable, per tant, posaria en perill no només aquest projecte sinó també les persones que en un futur pretenguin viure-hi.

La Gaianada. Països Catalans, 19 de febrer del 2010

Agenda propers actes

Xerrada pel motiu 8 de març, dia de la dona treballadora: la necessitat d'organitzar-se
amb l'Assemblea Feminista Revolucionària de Tarragona (Cau de Llunes)

5 de març a les 19 hores al bar Ca l'Astut. Plaça de la Font, Torredembarra

Exposició + acte polític en motiu del 8 de març

18 hores: exposició sobre la dona treballadora

19 hores: acte polític amb diferents col·lectius de Torredembarra i del Camp

6 de març a la Plaça Joaquim Boronat (Pl. de les monges) Torredembarra

Festa per a l'autogestió: desenvolupem nous projectes per a la comarca!

amb Dj Kuru (Tarragonès), i PD Ràdio Batzegada (Baix Gaià)

Servei de barra, projeccions, parlaments, etc.

Preu: 3 Euros

19 de març a les 23 hores al Pavelló municipal «Els Caus» de Torredembarra

Paradeta amb llibres i material divers en motiu de Sant Jordi

Durant tot el dia

23 abril a la plaça Joaquim Boronat de Torredembarra

Refèrendum sobre la independència a Torredembarra

25 abril del 2010

FESTA
PER L'AUTOGESTIÓ
DJ KURU
PD RÀDIO
BATZEGADA

DIVENDRES
19 MARÇ
2010

PAVELLÓ
"ELS CAUS"
Torredembarra
3€

Construïm
espais de
llibertat!

**Assemblea cada dissabte a les 19h
a ca l'Astut (Pl. de la Font, Torredembarra)**

www.lagianadadelbaixgaia.blogspot.com
lagianada.baixgaia@gmail.com